

MÜNE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Rumeysa DEMİREL

UMUT

Umut bir bekleyiştir, ruhun gençliğidir. Umutlarını daima genç tutanlar ne kadar yaşlanırsa yaşlansınlar ihtiyarlamazlar. Bir bitki nasıl susuz, havasız, ışsız duramıyorsa biz insanlarda umutsuz yaşayamayız.

Umutsuzluk, bizleri tahrik eden en büyük düşmanımızdır. Hiçbir zaman umutsuzluğa düşmemeliyiz. Umut bize karanlık odada bir ışıktır. Hasta bir insanı yatağından kaldıran, hatta fakir bir insanı zengin yapan en önemli faktör umuttur. Hayattaki en önemli adımlarımızı umut ile atarız. Ama umudun anlamının zıttı olan karamsarlığa kapılırsak, o an yere düşeriz. Umudu olmayan insan karamsarlığa kapılır. Kötü günde insanın sahip olması en önemli şey şüphesiz umuttur. Umut, insanı daima aydınlığa çıkardığı için umudumuzu asla kaybetmemeliyiz. Pek çok sanatçı ve yazar, insanın umudunu kaybettiğinde aslında her şeyini kaybettiğini söylerler. En acı, kötü anımızda umut bize bir çıkış yolu olur. Hayatta genellikle bütün başarıların altında ilk olarak umut vardır. Bir işi başarabilmek için insanın o olaya umut etmesi gerekir. Umut altın gibidir, paslanmaz.

Umut duyguların en güzeli, en değerlisidir. Unutmayın ki 'Ümitsizlikten sonra nice ümitler, karanlıklardan sonra nice güneşler vardır'. Ne yapın ne edin, umudunuzu kaybetmeyin.

Hilâl HİKMET

HER ŞEYİM DEDIĞİNİZİN HİÇBİR ŞEYİ OLMAK

Hayattayken cehennemi yaşamak,

Yaşarken bin kez ölmek,

Her ölüşte hayata yıpranmış, lekesiz bir sayfa açmayı düşünen,

Düşünürken hiç yaşamamış gibi ölmeyi bilmek.

Bu cümleleri kaç kere okuduğunu anımsayamıyordu. Suya hasret kalmış bir çiçek gibi kana kana içiyordu, bu cümleleri. Sadece okumalıyım, diyordu. Sanki yazacağı zaman hissediyordu kalemin ve kâğıdın bu yükü kaldıramayacağını. Acıyordu kâğıda, yazmaya yüreği dayanamıyordu. Bırak diyordu, bırak kâğıt masum temiz kalsın. Kalem, dert ortağı olmasın bana, boşuna yorulmasın. Tükenmesin benim için, hayatı sorguluyordu ve bir şeyi fark etti. Bu hayatta hep kâğıt olduğunu. Ne acı değil mi kâğıt olmak? Yazar isteği gibi çiziyordu üstünüzü. Sonra hiçbir şey olmamış gibi siliyordu izlerini. Kâğıdın, silinen izleri yüreğinin en derinliklerine gömdüğü ve her geçen gün köklerini daha sıkı tuttuğunu hiçbir zaman anlamaz.

Sizi deftere en içtenlikle bağladığınız noktadan yırtar. Bazen özgürlüğe kanatlan bir uçak yapan sizi Ah! Sonra buruşturuyor. Onun gözünde istediği şekle girebilen büyük bir varlığa dönüşüyorsunuz. İstenilen gibi olamayınca çöpe atılıyorsunuz. Sonra hayatınız boyunca Bir mecnunun leylasına Gönünü açtığı aşk şiirlerinin, ilmek ilmek işlendiği kâğıt olmayı bekliyorsunuz. Bu bekleyiş karanlıkta kalan küçük bir çocuğun bütün umutlarını kandile bağlamasına benzer. Fakat hayat onu yorduğunda karanlıkta kalmak isteyeceğini tasavvur etmez.

Medine Nur UÇARI

DİP

Mavinin içinde doğuyor denizler
Sahilin kenarında, kafamın içinde çalıyor müzikler
Göğe bakıyorum, mavinin üstünde pamuk şekerler

Tutunmaya çalışıyorum
Denizin yosunlarına, kafamdaki notalara
Tutmuyorlar ellerimden bir uçurumun kenarında

Taşlara tutunmaya çalışıyorum
En sonda kollarım ağrıdı dayanamıyorum, düşüyorum
Sanırım ölüyorum.

Bir kaldırım kenarında
Oturmuş dizlerinin üzerine
Kirlili gürültünün içinde
Sessizliği dinliyorsun

Ne düşünüyorsun bilinmez ama
Parkta oynayamayan çocuk seni izliyor
Ve bir yağmur damlıyor yanağından
Yoksa ağlıyor musun?

Şimdi her şey eskisi gibi mi sahiden?
Soyutlamadınız mı hâlâ geçmişten?
Birer birer dökülüyorsunuz menafi duygularla
Her biri birbirinin açığında
Peşlerindeki farkındalar m pekâlâ?
Herkes birbirini dost biliyor
İnsanlık insanlarla birlikte yok oluyor
Hayat bir yarış olmuş aslında

Kim kimin kuyusunu kazdığı belli değil
Yalnızların içinde kayboluyor benlikler
Herkes çok iyi ya da çok kötü olurken
Bizler bu yaşayışın içinde
Çırpınmaya bile mecalimiz kalmamışken
En dibe batıyoruz

Rümeysa DEMİR HER ŞEY YOLUNDA

Ben kimim? Kendimi ne kadar seviyorum, neden seviyorum? Bunları sordunuz mu hiç kendinize? Ben başarılıyım ben güzelim, ben zenginim diyor musunuz hiç?

Dışarı çıkıp rastgele birine: ‘‘Kendinizi ne kadar seviyorsunuz?’’ diye sorduğunuzda, kişi hep kendine bir kusur veya hata bulacaktır. Söyleyeceklerdir ki ben olmak istediğim kişi değilim. Olmak istediğiniz kişi olsanız bu size ne kazandırır? Evet, belki çok daha itibarlı biri olursunuz ya da daha çok para kazanabilirsiniz. Peki ya mutlu olur musunuz? Ben size doğru cevabı vereyim. Olamazsınız. Çünkü ruhunu, fiziğini ve varlığını seven insan mutludur. Neden bir kerede ‘BEN’ deyip aslında ne kadar değerli olduğumuzu anlamıyoruz? Büyük gözlerimizi, çürük dişlerimizi, kısa boyumuzu sevmek bu kadar mı zor? Kendimize değer vermeliyiz ama unutmayın ki kendine değer vermek ile kendini beğenmek arasında büyük fark vardır. Kendine değer vermeyen, diğer insanlara da değer veremez. Ama kişi kendini sevdiikten sonra ancak o zaman diğer insanları sevebilir. Kendinizi sevin, saygı duyun. İlerlemenin ve başarılı olmanın önündeki en büyük engel kendinizi sevmemenizdir. ‘‘Hayatta en çok değer verdiğiniz şeyler nelerdir?’’ diye size sorulduğunda listenin en başına kocaman bir ‘‘BEN’’ yazın.

Başkası olmak sizi daha iyi biri veya mutlu biri yapmaz. Tam tersine sizi hissizleştirir. Şunu bilmenizi isterim:

‘‘Hiç kimse sizin izniniz olmadan kendinizi değersiz hissettiremez.’’

İrem UMUT POLLYANA

Eğer görürse seni ağlarken
Canı canına katar senin
Sen üzgünken
Dünyaları verir mutlu eder seni

Küçük bir hikâye bu aslında
Bir arkadaşlık büyük bir sevgi
Bir bakmışsın ki hiç aramadığın yerde
Karşına çıkmış onun tüm iyiliği

Dost mu? Ne dostu
Bazıları gerçek bazıları sahte
Değecek insana ver bu sevgiyi
Birileri bilmesede!

Aramasam arar, sormasam sorar
Mesafeler uzak olsa bile
Dosttan dönüşen can kardeşime
Ölüm ayırır sadece

İrem BALCI DÜŞÜN

Düşün!
Bu vatan için verilen canları
Sırtında mermi taşıyanı
Ne zorluklarla yapılan savaşları
Şehitlerimizi, bayrağımızı

Düşün!
Dağlardaki askerlerimizi
Vatanımıza karşı darbeleri
El ele verildi
Vatanımızdan düşmanlar çekildi

Düşün!
Peki ya sen?
Neden askerlik deyince ertelersin?
Neden bu kadar insan can verirken
Sen vatan görevinden kaçarsın

Hilâl YILMAZ AÇ OYUN

Savaşın ortasında kalan, her gün acılarla cebelleşen kız, ben Ahed Tamimi 14 yaşındayım. Bakmayın 14 yaşında olduğuma... Dünyanın yükü benim omuzlarıma yüklenmiş ve gittikçe taşıyamaz hale geldim. Hafiften kamburlaşmışım. Siz her gün yastığa başınızı koyduğunuz zaman bütün bir insanlığı düşünüyor musunuz? Benim tek bildiğim oyun saklambaçtır. Fakat ben bu oyunu insanlarla değil insanlıkla oynuyorum. Kâh ben ebe oluyorum kâh ise insanlık ama en çok ben oluyorum. Yana döne arıyorum insanlığı. Bu oyunu yıllardır oynadığım için insanlığın nereye saklandığını ezberledim.

Yüreğim kaldırmıyor bu gerçeği insanlık sadece haber başlıklarına saklanıyor. Ama sanki sıkışmış durumda. Nasıl sıkıştığı yerden kurtarabileceğimi düşünmekten yoruldum. Belki de insanlığın sürekli benden kaçmasından. Büyük küçük bu oyunu herkes oynuyor. Hatta kundaktaki bebekler bile oynuyor. Daha anne diyemeden, emekleyemeden, ayağı taşa (mermi) takılıp koşmayı öğreniyor.

Hayatın gerçeklerini o küçücük yüreğiyle kavrayabiliyorsun. İleride tükeneceğini bile bile bu oyunu sadece insanlıkla oynamak yetmezmiş gibi bombalarla ve mermilerle oynuyoruz.

Evet, en son oyunumuzu bombalarla oynadık. Annem, babam ve kardeşlerim bu oyunda sobelendiler, iki gün önce. Bende o oyunun içindeydim fakat ebe beni görmedi, önüne atladım yine görmedi. Vaveyla attım o acı haykırışım sessizliğe gömüldü.

Sizler saklambaç oynarken ebelenmemek için saklanıyorsunuz. Ben ise ebelenmek için can atıyorum. Saklanmaktan yoruldum. Artık acıyı özümsemekten, suçsuz gözlerimin kanı görmesinden, yakarışları duymaktan, ruhumun ezilmesinden yoruldum. Belki de insanlıktan yoruldum. Anlatmak isterdim size yaşadığım acıyı. Fakat bu acıya ortak olmanızı istemiyorum. Kelimelerin acı çekmesini, kâğıdın ağlamasını istemiyorum. Bunu söylerken kendimden nefret ediyorum. Ama tek ihtiyacım saklambaç oynamak değil görmedim, duymadım, bilmiyorum oynamak. Ama ne zaman gözlerini delercesine gördüğün o zulmü görmezlikten gelmek. Ah! Yine o ölüm sesi kulaklarımı kanatırcasına deşerken beni, en derinden yazıyorum hikâyemi aslında benim hikâyem sayfalar dolusu anlam çıkarabilene ‘‘kısa’’ bir hikâye. Ebenin sesini yakınımda duyduğum için hikâyem gittikçe kısalıyor. Hikâyemin sonunu sizin kalplerinize bırakıyorum. Çünkü insan başkasının acısını duyabildiği kadar insandır!

Rümeysa YAZAR SAĞLIKLI NESİL SAĞLIKLI GELECEK

Sağlık hayatımızın en önemli unsurlarındandır. Atalarımızın ve aile büyüklerimizin de dediği gibi önce sağlık gelir. Maalesef sağlığımızın kıymetini ancak kaybettiğimizde anlarız.

Eğer sağlıklı bir gelecek istiyorsak gelecek nesli de ona göre yetiştirmeliyiz. Çünkü bir ülkeyi ileri götüren ve o ülkenin geleceği olan bu nesildir. Onlara sağlıklı bireyin hem fiziksel hem de beyin olarak nasıl olacağını öğretmeliyiz. Eğitim ilk önce ailede sonra okulda başlar. Bu dönemde aileler çocuklarını elektronik cihazlara değil, kitaplara yönlendirmelidir. Çünkü çocuklarımız cihazlara bağlı birer mahkûm gibi değil, kitaplara bağlı birer insan olarak yaşamalıdır. Ayrıca çocuklarımızı sağlıklı bir birey olarak yaşamaları için değişik alanlardaki etkinliklere ve spora yönlendirmeliyiz. Çocuklarımıza yemek seçmemelerini öğretip onlara her besinden yeteri kadar tükettirmeliyiz. Sağlıklı bir gelecek istiyorsak sadece gelecek nesil değil kendimizde bu kurallara uymalıyız. Çocuklarımıza örnek olarak onların bizleri örnek almalarını sağlamalıyız. Asla onların güvenini kırmayıp, onlara daha da güvenip, desteklemeliyiz. Çünkü onlar kendilerine olan güvenleri arttıkça daha çok çalışıp başarılı olacaklardır. Çocuklarımıza belirli dönemlerde destek olup onların bu dönemlerinde sağlıklı bir şekilde geçirmelerini sağlamalıyız. Bu dönemlerinde onları kötü yollara teşvik eden birileri olsa bile onları korumaya çalışmalıyız. Çünkü bir annenin uyuşturucudan, alkolden ve daha birçok zehirden ölen çocuklarının arkasından duyduğu acı feryatlarını dinlemeyi istemeyiz. Bu yüzden çocuklarımızı uyarmalı, gerekli tedbirleri almalıyız. Uyuşturucuya ve diğer zehirli maddelere bağlı bir nesil yetiştirmekten kaçınmalıyız. Hepimiz gibi çocuklarımızda ilkökul eğitimini alamaya başladığımızda belirli sorunlar yaşamışızdır. Bu dönemde aslında en çok kahr çeken, üzülen bizim anne babalarımızdır. O dönemlerimizde anne ve babalarımız sayesinde zorlukları aşip başarıya kavuşuruz. Bu nedenle onlara her zaman teşekkür edip, onları sevgiyle kucaklamalıyız.

Sağlık hayatımızın en önemli parçasıdır. Sağlığımızı daima koruyup, dengeli ve düzenli beslenip, spor yapmalıyız. Gelecek nesli de sağlıklı bir şekilde yetiştirip geleceğimizi garanti altına almalıyız. Sağlık ve gençliğin önemini Hz.Ali(r.a) şu sözleriyle anlatır : "İki şeyin elden gitmeden değerini takdir etmek zordur: Biri sağlık, öteki de gençliktir."

Ayfer BAŞDAŞ VATAN

Ağlanmaz mı uğruna bu vatanın?
Daha farkına varmadın mı hatanın?
Kıymetini bil bu cömert atanın
Bil ki bu vatan senin bağımsızlığın

Geliyor düşmanlar akın akın
Sen bu vatanın oğlusun, pes etme sakın!
Atanın hükümdar olduğu yaştasın
Bil ki bu vatan senin bağımsızlığın

Yere değmeyecektir başın
Başımızın üstündedir na'sın
Kirlenmeyecektir, bembeyazdır mezar taşın
Bil ki bu vatan senin bağımsızlığın

F.Rümeysa DOĞRUGÖREN SESSİZLİK

Sessizlik çok şey anlatır bazen. Saatlerce konuşup anlatamadığımı sessizliğine sığdırdığın sesler anlatır.

Tüm insanlarla konuşabilirsin ancak sadece birkaçıyla susabilirsin. Onlar seni anlayan insanlardır. Anlamak için seslere ihtiyacımız yok. Kuru gürültüye ihtiyacımız yok. Bazen bir tebessüm, bazen buruk bir bakış çoğu şeyi anlamamız için yeterli.

Anlatmak içinse seslerden sonra sığındığımız yer sessizlik. Çaresiz kaldığımızda yahut düzeltmeye gücümüzün yetmediği günlerde başvurduğumuz çıkış. Bir bakıma sessizlik sanki yalnızlıkla eşleşmiş gibi.

Kalabalığın yok olup yalnızlığın başladığı yerde sessizlik peyda oluyor.

Ahmet KABADAYI RAZIYIM

Kaç oldu artık yeter!
Tokat atılacak yerim kalmadı
Ama senin kalbinle kendime yer edinmek için
Hayattan tokat yemeye razıyım

Gözlerine, saçlarına baktıkça
Güzelliğin aklıma gelip
Kalbim sen diye attıkça
Hayattan tokat yemeye razıyım

Annesinin yanından ayrılmayan bir çocuk gibi
Sana sırlıslıkla âşık olan biri gibi
Seni sevdiğim
Hayattan tokat yemeye razıyım

Esmanur ERDOĞMUŞ **HAYATIN ANLAMİ**

Eski zamanlarda bir kral yarışma düzenler. Bu yarışmanın konusu hayatın anlamını resmetmektir. Yarışma haftalarca devam eder. Birçok ünlü ressam katılır. Bunların arasında çok genç ressamalarda vardır. Haftalarca devam eden yarışma sona erer. Değerlendirmeye geçilir. Ressamlardan biri aile çizmiştir ve tablosunu şöyle açıklar. "Hayatın anlamı ailemizdir, sevdiğimizimizdir. Yalnız başına insan hiçbir şeyden zevk almaz." der. Kimileri bunu beğenir bir diğer ressam zenginliği ifade eden şeyler çizmiştir. Tablosunu insanın hayta gagesini zengin olup rahat bir yaşam sürmektir diye ifade eder.

Kimileri de bu tabloyu mantıklı bulup beğenir. Yarışma böyle konularla devam eder ve en son genç yarışmacının tablosu incelenir. Tabloda sadece bir ayna vardır. Bu durum karşısında herkes şaşırır ve gülerler. Fakat genç bunların hiçbirine aldırmaz. Tablosunu şöyle açıklar: "Hayatın anlamı aynada gördüğümüz kişi yine kendimiziz. Çünkü bir insanın en büyük serveti hayalleridir. Ailesi olmayan bir çocuğunda hayalleri vardır, fakirlikten dilenen bir adamın da. İnsan her şeyini kaybetse de ya da dünyaya hiçbir şeysiz gelse de ömrü boyunca hayal kurmalıdır. Hayallerimiz de bizimle saklıdır. Aynaya baktığımızda gördüğümüz kişi kendine hep inanıp güvenmeli, en çaresiz gecesinde bile hayallerine sarılıp uyumalıdır. Herkes gittiğinde, her şey bittiğinde sarılacak kimse bulamadığında kendi dizlerine sarılıp ağlamalı, uyandığında yeni hayalleri olmalıdır." der.

Gencin sözleri karşısında insanlar alkışlamaya başlar, gözleri dolmuştur. Yarışmayı bu aynanın sahibi genç kazanır.

Ebrar ARSLAN

ÖLÜRKEN ŞARKI SÖYLEYEN KUĞU

Şehir merkezine çok uzakta yaşayan bir adam, evdeki erzakı bittiği için bir gün pazara gider. Pazarda dolaşırken bembeyaz tüylü bir kuğu görür. Sahibinin yanına giderek bu kuğuyu bana kaçta satarsın der. Kuğunun sahibi çok yüksek bir fiyat isteyince adam kızarak "Alt tarafı bir kuğu değil mi? Bunun için bu kadar para veremem." der. Kuğunun satıcısı ciddi bir şekilde "Bu kuğunun sesini daha önce hiç dinlemediğiniz için bu kadar önyargılısınız." der. Adam kuğunun sesini merak ederek kuğuyu satın alır. Eve gidince dostlarının da kuğunun sesini dinlemeleri için onları akşam yemeğine çağırır.

Tam dostlarıyla yemek yerken kuğuyu şarkı söylemesi için masanın ortasına koyar. Beklerler ama kuğu yerinden bile kıpırdamaz. Dostları adamın yaptığını bir şaka olarak düşünürler ve evi terk ederler. Adam kuğuya çok sinirlenir. Onu bahçesindeki kümese kapatır ve kuğuya haftalarca ne yemek verir ne de su verir. Bir gün adam bahçesindeki gülleri budarken çok güzel bir ses duyar. Sesi merak ederek bahçesinin dört bir yanını arar.

Sonunda kümese bakarak sesin kuğudan geldiğini görür. Ama artık iş işten geçmiştir ve kuğu artık o güzel sesiyle son şarkısını ölümlük söylemiştir.

Hacer Sümeyye ÖZMEN

VATANA HİZMET

Çubuk'un küçük bir köyünde yaşayan genç Veli'nin hikâyesidir. Veli 17 yaşındayken vatani görevini yapmak için 8 yıl Mısır'da kalır. Bu süre zarfında medrese eğitimini de görür. Yıllar sonra memleketine döner ve yeni bir hayat kurar. Yıllar sonra nişanlanan Veli düğün hazırlıkları başlamadan birinci dünya savaşı çıkar.

Birçok kişi toprağını kaybetmiş olan ülkesine yeniden görevini yerine getirmek isteyen Veli askere gider. Veli önce Doğu Anadolu'da 3-4 yıl Erzurum'da Ruslar ve Ermeni çeteleri ile savaşırlar. Sonra Veli'nin bulunduğu tabur Çanakkale'ye terhis edilir. 17 gün boyunca hiç attan inmeden Çanakkale'ye gelirler. Kan donduran bazı anıları var ki aç susuz geçen günler, gencecik fidanları toprak oluşu, her gün aklında olan o soru "Acaba sabaha çıkacak mıyız?" Şehitlik arzusuyla Çanakkale geçilmez dediler ve geçilmemesi için ellerinden geleni yaptılar. Bir anısında birçok şehitten olduğu ve kalanlarında yakalanmamak için kendilerini şehit olan arkadaşlarının bedenleri ile sakladıkları. Savaş bitene kadar birçok cephede görev aldı. Gazi madalyası verilen Veli'ye maaş bağlamak istendiğinde ise Veli "Ben vatanım için, milletimin hürriyeti için savaştım para için değildir." der. Cepheden dönen Veli evlenir ve çocukları olur.

Sena KAYABAŞI

ÇÖLDEKİ TEK GÜL

Çöldeki kum olsam yolunda
Her adımında yeniden can bulsam yanında
Rüzgârın her savuruşunda
Toz olsam sarılsam nuruna

Ararım seni maneviyatın koynunda
Düşünemem ki efendim seni küçücük aklımda
Rüyalarda ararım seni her anımda
Aciz bedenim layık mı ki senin nuruna

Kuş olsam uçsam varlığının ufkunda
Nurunu görsem can bulsam cihanında
Merhametinin sıcaklığında sarılsam sana
Dolansa kollarım o gül kokulu nuruna

Kalırsa başın darda
Ara onu ebedi yarda
Deva istersen cihanda
İşte o kutlu yarda

Ebedi yer ki çok uzaklarda
Bir adım atsan bir secde kadar yakında
Ebedi yar ki hasreti canda
Canlar cananı o sultanda

Rüyalarda buluşursan bir anda
Yüreğini koyuver gitsin yolunda
Ulaşmak istersen o gül yâre
Aç ellerini ebedi sonsuzluğa

Kalbimin derinliklerinde sönmeyen yangında
Canımın acısının dinmeyen feryadında
Hastalığımın şifa bulmayan yanında
Sana kavuşmak nasip midir? Efendim bana.

İMTİYAZ SAHİBİ

Emrullah KILIÇ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mustafa ÜNAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Kamile DURSUN

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif BUDAK GENÇ

YAYIN KURULU

Mustafa KARADENİZ

Nazmiye YAVUZ

K. Şeyma KAYATÜRK

Harun DERİN

OKUL ADRES TELEFON

ŞEHİT ÖMER TAKDEMİR ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Sünlü Mh. Ankara Bulvarı Ahi Evran Cd. No1

Çubuk ANKARA

0 312 837 70 76